

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **F. R.**, zastoupený Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Polská 4/1090, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor občanskoprávních agend**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2006, č. j. S-MHMP 91575/2006, ve věci uložení pokuty za přestupek na úseku občanských průkazů, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2007, č. j. 1 Ca 5/2006 – 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru občanskoprávních agend (dále jen „žalovaný“), ze dne 7. 4. 2006, č. j. S-MHMP 91575/2006. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru evidence obyvatel a osobních dokladů (dále jen „správní orgán“), ze dne 16. 2. 2006, č. j. R 240/2006, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1000 Kč za spáchání přestupku stanoveného v § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o občanských průkazech“). Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě nepožádal o vydání nového občanského průkazu poté, kdy platnost jeho dosavadního občanského průkazu skončila v důsledku uplynutí doby v něm vyznačené.

Napadeným rozsudkem městský soud shledal žalobu nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl. Svůj závěr přitom stejně jako žalovaný odvolací orgán a správní orgán I. stupně podložil zjištěním, že platnost občanského průkazu stěžovatele skončila dne 16. 1. 2005 a že o nový občanský průkaz si stěžovatel požádal až dne 1. 2. 2006. Tím se dopustil přestupku podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o občanských průkazech, který je přestupkem trvajícím, u něhož je dobou spáchání doba, kdy dojde k ukončení, resp. odstranění protiprávního stavu, jednoroční lhůta pro projednání přestupku proto běží až od tohoto okamžiku. Současně konstatoval, že správní orgán nebyl povinen zjišťovat, proč stěžovatel nepožádal o vydání nového občanského průkazu v zákonem stanovené lhůtě. Pokud u stěžovatele byly důvody, které mu ve splnění této povinnosti bránily, měl možnost na ně upozornit správní orgán při jednání provedeném dne 15. 2. 2006. K určení druhu a výměry sankce městský soud uvedl, že tato byla uložena v zákonné výši vzhledem k charakteru konkrétního jednání a okolnostem případu, přičemž odkázal na rozhodnutí žalovaného, dle něhož výše pokuty uložená při dolní hranici měla sledovat preventivně výchovný účel.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s., jejichž naplnění dovozuje z následujících skutečností: 1) městský soud v předchozím řízení nesprávně posoudil právní otázku; 2) řízení před správním orgánem bylo vedeno v rozporu se zákonem a městský soud měl jeho rozhodnutí zrušit; 3) městský soud se ve svém rozsudku nevypořádal s námitkami stěžovatele, které byly vzneseny a podrobně rozebrány v žalobě a v následných doplněních, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Takto v zásadě obecně vymezené důvody kasační stížnosti pak stěžovatel dále konkretizoval s tím, že za hlavní a zásadní výtky předchozího řízení a napadeného rozsudku považuje jednak nedostatek jakéhokoliv odůvodnění uložené sankce a její výše v prvoinstančním správním rozhodnutí. Pro tuto vadu měl žalovaný odvolací orgán dané rozhodnutí zrušit a věc vrátit zpět k nápravě prvoinstančnímu správnímu orgánu a nikoli za něho provést dodatečné odůvodnění, což stěžovatel považuje za narušení principu dvojinstančnosti správního řízení. Městský soud se pak nesprávně spokojil se závěrem žalovaného, který odůvodnil výši sankce pouze tím, že správní orgán nevyužil maximální možné výše pokuty, kterou umožňuje zákon, a naopak se přiklonil k mírnějšímu postihu. S touto námitkou bezprostředně souvisí i další námitka směřující vůči neúplnému zjištění skutkového stavu věci. Dle stěžovatele správní orgán nezkoumal otázky vztahující se k druhu a výši sankce, tj. nezkoumal, z jakého důvodu stěžovatel nepožádal o nový občanský průkaz, co mu v tom bránilo a jaké pohyby ho k tomu vedly, z čehož dovozuje nevyváženost a excesivnost správního uvážení při volbě sankce. Dále stěžovatel napadá porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v důsledku čehož se nemohl vyjádřit ke všem podkladům pro rozhodnutí, což v řízení před městským soudem opakovaně namítal, aniž by se k tomu městský soud jakkoli vyjádřil. Poslední námitkou stěžovatel brojí proti kvalifikaci daného přestupku jako přestupku trvajícím, vytýká městskému soudu, že nezdůvodnil, proč se v daném případě jedná o tento druh přestupku. Dle jeho přesvědčení se o trvalý přestupek nejedná, neboť je zde pevně stanovena lhůta, kdy je přestupek spáchán, tj. uplynutím patnácti dní od zániku platnosti předchozího občanského průkazu, a z tohoto titulu daný přestupek nemá ani nemůže mít znaky trvajícím přestupku. To znamená, že již v době zahájení přestupkového řízení došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, neboť od jeho spáchání uplynul jeden rok a podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), tento přestupek nebylo možné projednat. V tomto směru stěžovatel navíc připomněl předchozí právní úpravu zakotvenou v § 42a odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích s tím, že dnes již není spáchán přestupek nesplněním povinnosti požádat o nový občanský průkaz, ale tím,

že není požádáno do patnácti pracovních dní od skončení platnosti občanského průkazu, z čehož dovozuje odlišnou časovou i věcnou konstrukci spáchání daného přestupku.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný odvolací orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění rozsudku městského soudu, s nímž se plně ztotožňuje. Podle jeho názoru by měl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvedl důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze podat kasační stížnost pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud primárně zabýval kasačním důvodem vymezeným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jakožto kasační soud je soudem přezkumným a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí touto základnímu atributu jeho rozhodovací činnosti brání. Je-li totiž rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu kasačním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky věcně přezkoumat nelze. Nepřezkoumatelnost je tedy vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Má-li jakékoli rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí: 1) srozumitelné a 2) s uvedením dostatku důvodů podporujících jeho výrok. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy testu přezkoumatelnosti však s. ř. s. nestanoví, a proto je třeba vycházet ze závěrů dosavadní správní judikatury.

Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu

k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat rovněž takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, případně kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Ve světle této judikatury je zřejmé, že žádná ze shora takto specifikovaných skutečností způsobujících nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost nenastala, když napadený rozsudek městského soudu netrpí absencí základních zákonných náležitostí, z nichž je patrné, co je výrok a co odůvodnění, kdo byli účastníci řízení, jak bylo rozhodnuto, kdo byl rozhodnutím zavázán atd. Stejně tak je tomu i v případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť v daném případě je rozsudek městského soudu opřen o skutkové okolnosti zjištěné během řízení, jakož i o argumentaci, z níž je patrné, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele a jeho žalobu zamítl.

Pro posouzení námítky stěžovatele, že se městský soud nijak nevypořádal s namítaným porušením § 36 odst. 3 správního řádu, čímž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato námitka nebyla v řízení před soudem uplatněna v zákonné lhůtě a proto se jí městský soud nemohl zabývat. Řízení před správními soudy není řízením nalézacím, ale řízením přezkumným, které je plně ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Je tedy plně v dispozici žalobce, aby v případě, kdy se domáhá ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah napadení rozhodnutí a žalobní body je přitom nutno vymezit ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), přičemž takto vymezenými žalobními body je pak soud vázán a v jejich mezích přezkoumává napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Lze tedy shrnout, že nezákonnost rozhodnutí soud zkoumá jen k námitce (v mezích žalobních bodů) a výše uvedenou námitku (žalobní bod) bylo proto třeba uplatnit ve stanovené dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., což se v daném případě nestalo. Námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu ze strany správního orgánu stěžovatel uplatnil až svým přípisem ze dne 19. 3. 2007, tedy dlouho po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Pro úplnost je třeba poznamenat,

že ze soudního spisu je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu bylo stěžovateli doručeno dne 13. 4. 2006, takže lhůta pro podání žaloby uplynula dne 13. 6. 2006. Městský soud proto nebyl danou námitkou vázán a nepochybil, když se tvrzeným porušením § 36 správního řádu nezabýval, byť tuto skutečnost s odkazem na dispoziční a koncentrační zásadu, jež se promítají ve shora citovaných ustanoveních s. ř. s., jistě mohl a měl ve svém rozhodnutí zmínit. V tomto ohledu se však jedná pouze o dílčí vadu odůvodnění nemající vliv na zákonost samotného rozhodnutí.

Další a stěžejní námitkou je přesvědčení stěžovatele, že v daném případě se nejedná o tzv. trvalý přestupek, z čehož dovozuje, že přestupek nebylo možné projednat a uložit mu pokutu, neboť od spáchání přestupku uplynula doba delší jednoho roku.

Stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku občanských průkazů, konkrétně z toho, že nepožádal o vydání nového občanského průkazu do patnácti pracovních dnů po uplynutí doby platnosti dosavadního občanského průkazu [§ 16a odst. 1 písm. b) zákona o občanských průkazech, v návaznosti na § 14 odst. 1 písm. c), bod 1. a § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona]. Jedná se o jasnou a v zásadě exaktně doložitelnou skutkovou podstatu, přičemž uvedené jednání (tj. nepožádání o vydání nového občanského průkazu poté, co uplynula zákonem stanovená patnáctidenní lhůta), za které byl stěžovatel sankcionován, je třeba považovat za tzv. trvalý přestupek. K charakteru těchto druhů deliktů a možnosti jejich postihu se Nejvyšší správní soud již vyjadřoval, a to např. ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 – 44, publikovaném pod č. 832/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz. V citovaném rozhodnutí zdejší soud uvedl, že za trvalý správní delikt lze považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.

Namítá-li tedy stěžovatel, že pokuta za přestupek mu byla uložena až po uplynutí roční lhůty, nelze s ním souhlasit. Jak je zřejmé z výše uvedeného, pro tzv. trvalý delikt je charakteristické, že nesplněním povinnosti byl vyvolán protiprávní stav, který zpravidla po určitou dobu trvá. K ukončení deliktu dojde až po odstranění protiprávního stavu, tedy splněním uložené povinnosti. Ostatně obdobné odůvodnění trvalého přestupku uvedl v napadeném rozsudku i městský soud, a proto nelze souhlasit se stěžovatelem, že v tomto rozhodnutí nebylo odůvodněno, proč se v daném případě jedná o přestupek trvalý.

Aplikováno na posuzovanou věc tak lze pro úplnost shrnout, že stěžovatel svým jednáním, které mělo charakter opomenutí, vyvolal protiprávní stav spočívající v tom, že neměl platný občanský průkaz (srov. § 2 odst. 2 zákona o občanských průkazech), přičemž tento stav posléze udržoval, a to až do doby, kdy si požádal o vydání nového občanského průkazu. Tímto jednáním stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o občanských průkazech s tím, že lhůta pro jeho projednání počala plynout až dnem 1. 2. 2006, kdy požádal o nový občanský průkaz.

K argumentaci stěžovatele ohledně změny právní úpravy, ke které došlo s účinností od 1. 1. 2005, zdejší soud pro úplnost dodává, že právní úprava původní i nová ukládala občanům povinnost požádat o nový občanský průkaz, uplyne-li doba platnosti jeho dosavadního občanského průkazu, a na konstrukci daného přestupku jako přestupku trvalého se nic nezměnilo. V rámci přesunu přestupků na úseku občanských průkazů ze zákona o přestupcích do zákona o občanských průkazech, provedeném zákonem č. 559/2004 Sb., došlo

ve vztahu k danému přestupku v podstatě pouze k prodloužení lhůty pro podání žádosti o nový občanský průkaz, a to z původních 10 dnů na 15 pracovních dnů.

Poslední námitkou stěžovatel brojí proti uložené sankci a namítá jednak porušení principu dvojinstančnosti (v souvislosti s neodůvodněním uložení sankce ze strany správního orgánu rozhodujícího v I. stupni a následným doplněním odůvodnění ze strany žalovaného odvolacího orgánu) a dále porušení povinnosti úplného zjištění skutkového stavu věci (v souvislosti s tím, že nebyly zkoumány otázky vztahující se k druhu a výši sankce). I v případě této námitky Nejvyšší správní soud uvážil tak, že lze přisvědčit městskému soudu, který ve svém rozhodnutí ve vztahu k uložené sankci uvedl, že byla uložena v zákonné výši, přičemž odkázal na rozhodnutí žalovaného, dle kterého výše pokuty uložená při dolní hranici měla sledovat preventivně výchovný účel.

Ve vztahu k první části této námitky je třeba připomenout, že přestupkové řízení je vedeno v obvyklém pořadí dvou správních stolic, přičemž celé toto správní řízení se pokládá za jediný celek; odvolací řízení tak tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek. V tomto ohledu se hovoří o zásadě jednotnosti správního řízení a postup žalovaného odvolacího orgánu lze tedy akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvouступňovosti (dvojinstančnosti), jak tvrdí stěžovatel. Primárním účelem této zásady je totiž zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v daném případě stalo.

Pokud jde o druhou část dané námitky, připomíná Nejvyšší správní soud, že ve vztahu ke skutkové stránce je zákonem založena povinnost správních orgánů postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Jedná se o jakousi racionalizovanou verzi zásady materiální pravdy, jež stanoví nejen povinnost správního orgánu opatřovat si podklady pro vydání rozhodnutí, ale také povinnost účastníků řízení při opatřování těchto podkladů poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost (50 odst. 2 správního řádu) a povinnost účastníků řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu). V daném případě však stěžovatel pouze konstatoval, že: „s uložení pokuty nesouhlasí, domnívá se, že přestupek je již po roce promlčen“ (viz protokol o ústním jednání ze dne 15. 2. 2006). Žádné konkrétní okolnosti, za nichž byl přestupek spáchan, stěžovatel neuvedl. Za této situace, kdy se jedná o přestupek, u kterého k odpovědnosti postačí zavinění z nedbalosti [§ 16a odst. 1 písm. b) zákona o občanských průkazech nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění], tedy stěžovatel nemůže úspěšně brojit proti postupu žalovaného odvolacího orgánu při zjišťování skutkového stavu věci.

K uložení pokutě Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel měl povinnost v zákonem stanovené lhůtě požádat o nový občanský průkaz, který je veřejnou listinou, má věrně zachytit a zobrazit současný stav zapisovaných údajů. Za nesplnění této povinnosti mu byla v souladu se zákonem uložena pokuta. U daného přestupku přitom zákon tento druh sankce přímo presumuje s tím, že za jeho spáchání lze uložit pokutu do výše 10 000 Kč (§ 16a odst. 3 zákona o občanských průkazech). Stěžovateli byla uložena pokuta 1000 Kč, tj. při dolní hranici zákonem stanovené sazby, z tohoto pohledu, jakož i při zvážení toho, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti na svoji obranu (např. dlouhodobou hospitalizaci či pobyt v zahraničí), tudíž nelze souhlasit se stěžovatelem namítanou nevyvážeností a excesivností správního uvážení při volbě sankce a její výše.

S ohledem na výše vyslovené závěry byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému odvolacímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu